

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Jozef Sochuľák Autodoprava**, se sídlem Porubská 943/1, Ostrava, zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 2. 2017, č. j. 22 Af 26/2015 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Celní úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) dne 25. 4. 2014 zahájil u žalobce místní šetření, v jehož rámci odebral vzorek minerálních olejů z nadzemní nádrže a z kontejneru nacházejícího se na dopravním prostředku ve vlastnictví stěžovatele. Žalobcův zaměstnanec, který se na místě šetření nacházel, uvedl, že k vybraným výrobkům nemá žádný doklad ve smyslu § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, a dále uvedl, že v nádrži se nachází motorová nafta. Správce daně proto rozhodnutím ze dne 30. 4. 2014, č. j. 41365-3/2014-570000-31, rozhodl o zajištění vybraných výrobků podle § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních. Laboratorním rozbořem správce daně zjistil, že zajištěný vybraný výrobek není motorovou naftou, ale těžkým topným olejem. V následném řízení o zajištěných vybraných výrobcích dospěl správce daně k závěru, že není možné rozhodnout o jejich uvolnění podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, a proto rozhodnutím ze dne 9. 10. 2014, č. j. 97251/2014-570000-12, rozhodl o propadnutí zajištěných vybraných výrobků podle § 42d

odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. 8579/2015-900000-304.5.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud na základě obsahu správního spisu uzavřel, že žalobce nebyl při místním šetření schopen prostřednictvím svého zaměstnance předložit žádné doklady k vybraným výrobkům skladovaným v předmětné nádrži. Žalobce sice dodatečně předložil dvě faktury, č. 13-0000015 ze dne 16. 10. 2013 a č. 13-0000018 ze dne 28. 10. 2013, které se však nemohly vztahovat k zajištěným vybraným výrobkům, neboť byly vystaveny na zboží motorová nafta. Krajský soud měl tudíž za prokázané, že žalobce skladoval vybrané výrobky, tedy těžký topný olej, bez dokladu ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních, a zároveň deklaroval, že se jedná o jiné výrobky, než bylo následně zjištěno. Žalobcovo tvrzení, že byl v dobré víře, neboť očekával dodávku motorové nafty, považoval krajský soud za irelevantní. Pro právní posouzení bylo totiž relevantní pouze to, že k předložení dokladů podle § 5 zákona o spotřebních daních nedošlo a následně předložené doklady prokazovaly existenci jiných výrobků než výrobků zajištěných. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalobci nemuselo být nezbytně uloženo právě propadnutí zajištěných vybraných výrobků. Ustanovení § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních totiž správním orgánům nedává žádný prostor pro správní uvážení, a jsou-li splněny zákonné podmínky, musí rozhodnout o propadnutí vybraných výrobků.

III.

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Krajský soud se podle stěžovatele nezabýval tím, zda stěžovatelem předložené doklady splňují podmínky § 5 zákona o spotřebních daních. Stěžovatel od počátku správního řízení namítal, že zajištěné vybrané výrobky považoval za motorovou naftu, což dokládal fakturami č. 13-0000015 ze dne 16. 10. 2013 a č. 13-0000018 ze dne 28. 10. 2013. Měl přitom za to, že tyto faktury jsou řádnými účetními doklady ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních, neboť je stěžovatel obdržel od dodavatelů v souvislosti s objednávkami motorové nafty. Protože doklady předložené dodavateli nevykazovaly nepravdivé údaje ve vztahu k dodanému zboží, neměl pochyby o jejich věcné správnosti a považoval je za řádné doklady. Stěžovatel byl proto v dobré víře, že v předmětné nádrži se skutečně nacházela motorová nafta, a mělo být zohledněno, že při běžném nakládání s vybranými výrobky nebyl schopen bez odborného testování přezkoumat složení vybraných výrobků a zjistit, zda se jedná o výrobek souladný s přiloženými doklady od dodavatele. Pokud krajský soud stěžovatelovu dobrou víru nevzal v potaz, pochybil při aplikaci zákona. Krajský soud měl rovněž vzít v potaz skutečnost, že jednatele dodavatelských společností jsou trestně stíháni v souvislosti s nesplněním daňové povinnosti a pozměňováním účetní dokumentace.

pokračování

Stěžovatel byl tudíž dodavatelskými společnostmi uveden v omyl ohledně kvality a typu vybraných výrobků a neměla na něj být přenášena odpovědnost dodavatelů za zdanění předmětných výrobků.

IV.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti vznáší dvě námitky. V první z nich opakuje odvolací a žalobní námitku, že jím předložené faktury č. 13-0000015 ze dne 16. 10. 2013 a č. 13-0000018 ze dne 28. 10. 2013 byly řádnými účetními doklady, které obdržel k zajištěným vybraným výrobkům. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením krajského soudu, který k této námitce srozumitelně vyložil, že citované faktury se k zajištěným vybraným výrobkům vztahovat nemohly. Tyto faktury totiž byly vystaveny na *motorovou naftu*, zatímco správce daně zjistil, že zajištěný vybraný výrobek byl ve skutečnosti *těžkým topným olejem*. Jak krajský soud uvedl, není relevantní, že si stěžovatel myslel, že zajištěné vybrané výrobky jsou motorovou naftou, neboť doklad podle § 5 zákona o spotřebních daních se musí bez pochyby vztahovat k vybranému výrobku, který je kontrolovanou osobou skutečně skladován či dopravován. Vybraný výrobek zajištěný správcem daně byl těžkým topným olejem, zatímco stěžovatelem předložené faktury byly vystaveny na motorovou naftu. Krajský soud proto správně uzavřel, že tyto faktury nemohly být považovány za doklad podle § 5 zákona o spotřebních daních. Námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[10] Podle stěžovatelovy druhé námitky mělo být přihlédnuto k jeho dobré víře, že zajištěný vybraný výrobek byl skutečně motorovou naftou, a dále k tomu, že byl uveden v omyl dodavateli. I v tomto směru Nejvyšší správní soud souhlasí s posouzením krajského soudu. Ten totiž správně uvedl, že současná úprava v § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních nedává správci daně jakékoliv správní uvážení při ukládání sankce. Odkázal při tom na příslušný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Afs 148/2014 - 70, podle kterého „[p]ři rozhodování správce daně o propadnutí vybraných výrobků podle § 42d zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, účinného od 1. 5. 2011, nemá správce daně správní uvážení.“

[11] Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje rovněž na rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 7 Afs 55/2012 - 23, v němž Nejvyšší správní soud srovnával předchozí a novou úpravu rozhodování o zajištěných vybraných výrobcích, přičemž dospěl k závěru, že „[v]

právní úpravě ve znění účinném od 1. 5. 2011 podle § 42d odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, [...] celní orgán žádný prostor pro správní uvážení nemá. Zákodárce výslovně zakotvil režim zmírňujícího správního uvážení pouze pro případ propadnutí dopravního prostředku, jímž byly vybrané výrobky dopravovány, a to v § 42c odst. 2 téhož zákona ve znění účinném od 1. 5. 2011.“ Z výše uvedeného je zřejmé, že na rozhodování o zajištěných vybraných výrobcích nemohly mít stěžovatelem uváděné okolnosti týkající se jeho dobré víry a postupu dodavatelů jakýkoliv vliv. Relevantní bylo pouze to, zda byly zajištěné vybrané výrobky skladovány s dokladem podle § 5 zákona o spotřebních daních. Vzhledem k tomu, že žalovaný a krajský soud dospěli ke správnému závěru, že tomu tak nebylo, museli nutně dospět rovněž k závěru, že tyto vybrané výrobky měly propadnout podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[12] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[13] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu